

Sprawa T-142/03

Fost Plus VZW przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

Skarga o stwierdzenie nieważności — Skarga wniesiona przez osobę prawną — Akt dotyczący jej indywidualnie — Decyzja 2003/82/WE — Wielkości docelowe odzysku i recyklingu materiałów i odpadów opakowaniowych — Dyrektywa 94/62/WE — Niedopuszczalność

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 16 lutego 2005 r. II - 593

Streszczenie postanowienia

- 1. Skarga o stwierdzenie nieważności — Osoby fizyczne lub prawne — Akty dotyczące ich bezpośrednio i indywidualnie — Decyzja zatwierdzająca wykroczenie przez państwo członkowskie poza wielkości docelowe odzysku i recyklingu ustanowione w art. 6 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy 94/62 — Skarga przedsiębiorstwa zajmującego się zagospodarowaniem odpadów opakowaniowych z gospodarstw domowych — Niedopuszczalność (art. 230 akapit czwarty WE; dyrektywa 94/62 Parlamentu Europejskiego i Rady)*

2. *Wspólnoty Europejskie — Kontrola sądowa zgodności z prawem aktów instytucji — Akty o charakterze generalnym — Ciężący na państwach członkowskich obowiązek ustanowienia kompletnego systemu środków odwoławczych umożliwiających zapewnienie poszanowania prawa do skutecznej sądowej ochrony prawnej — Możliwość wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności do sądu wspólnotowego w przypadku niemożliwej do przewyżczenia przeszkody na szczeblu krajowych przepisów proceduralnych — Wyłączenie*

(art. 230 akapit czwarty WE)

3. *Skarga o stwierdzenie nieważności — Osoby fizyczne lub prawne — Akty dotyczące ich bezpośrednio i indywidualnie — Wykładnia contra legem wymogu, by dany akt dotyczył tych osób indywidualnie — Niedopuszczalność*

(art. 230 akapit czwarty WE)

1. Decyzja Komisji zatwierdzająca wykroczenie przez państwo członkowskie poza wielkości docelowe odzysku i recyklingu, które zostały ustanowione w art. 6 ust. 1 lit. a) i b) dyrektywy 94/62 w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych, w odniesieniu do wszystkich materiałów opakowaniowych i odpadów opakowaniowych, nie dotyczy indywidualnie przedsiębiorstwa zajmującego się zagospodarowaniem odpadów opakowaniowych z gospodarstw domowych, które uzyskało na tę działalność zezwolenie od władz krajowych.

Po pierwsze bowiem, decyzja ta dotyczy strony skarżącej jedynie z uwagi na jej obiektywną cechę, jaką jest występowanie przez nią w charakterze podmiotu gospodarczego działającego w sektorze opakowań, na tej samej zasadzie, jak w przypadku każdego innego podmiotu, który znajduje się lub może znajdować się w identycznej sytuacji.

Po drugie, okoliczność, że udział strony skarżącej w rynku opakowań z gospodarstw domowych jest znaczący oraz że zbiórka i odzysk odpadów opakowaniowych z gospodarstw domowych stanowią jej główną działalność, jak również okoliczność, że z tych powodów tak sama kara, jak i prawdopodobieństwo jej nałożenia mogą być wyższe niż w odniesieniu do innych podmiotów rynkowych, nie stanowią dowodu na to, że zaskarżona decyzja dotyczy strony skarżącej indywidualnie. W istocie gospodarcze konsekwencje, które strona skarżąca ponosi w wyniku spornego przepisu, nawet jeżeli były znane ustawodawcy, nie wystarczają same w sobie, aby zindywidualizować ją wobec normy prawnej o charakterze generalnym.

Po trzecie, okoliczność, że Komisja oparła decyzję na istnieniu szczególnych obowiązków strony skarżącej i na danych jej dotyczących, nie wystarcza,

aby ją zindywidualizować, chyba że wzięcie pod uwagę jej sytuacji wynika z obowiązujących uregulowań. Byłoby tak w przypadku, gdyby Komisja miała na mocy określonych przepisów obowiązek uwzględnienia, jakie konsekwencje będzie miał dla określonych osób akt, który zamierza wydać, z takim skutkiem, że okoliczność ta pozwalałaby na zindywidualizowanie tych osób, jak również w przypadku, gdyby obowiązujące przepisy przyznawały zainteresowanemu prawo do udziału w postępowaniu poprzedzającym wniesienie skargi.

Po czwarte, w braku wyraźnego przepisu w tym zakresie, ani procedury w sprawie wydania aktu o charakterze generalnym, ani same akty o charakterze generalnym jako przepisy generalne nie wymagają na mocy ogólnych zasad prawa wspólnotowego udziału osób, których te środki dotyczą, ponieważ interesy tych osób powinny być reprezentowane przez polityczne organy odpowiedzialne za wydawanie tych aktów. Zatem strona skarżąca nie może wnioskować z zasady dobrej administracji o istnieniu proceduralnego uprawnienia przyznającego jej legitymację do wystąpienia ze skargą o stwierdzenie nieważności.

2. Choć na państwach członkowskich spoczywa obowiązek ustanowienia kompletnego systemu środków odwoławczych i postępowań mających na celu zapewnienie poszanowania prawa do skutecznej ochrony sądowej, niedopuszczalna jest wykładnia zasad dopuszczalności zawartych w art. 230 WE, zgodnie z którą skargę o stwierdzenie nieważności należy uznać za dopuszczalną, jeśli po dokonaniu dokładnej analizy przepisów krajowego prawa procesowego przez sąd wspólnotowy dowiedzione zostanie, że nie uprawniają one podmiotu do wniesienia skargi pozwalającej mu na podważenie ważności zaskarżonego aktu wspólnotowego. Nie można wniesić skargi o stwierdzenie nieważności aktu bezpośrednio do sądu wspólnotowego, nawet gdyby zostało dowiedzione, po szczegółowym badaniu krajowych zasad proceduralnych przez ten sąd, że nie pozwalają one jednostce na wniesienie skargi, która pozwoliłaby mu na zakwestionowanie ważności aktu wspólnotowego. Taki system wymagałby bowiem, ażeby w każdym konkretnym przypadku sąd wspólnotowy dokonywał badania i wykładni krajowego prawa procesowego, co w ramach kontroli zgodności z prawem aktów wspólnotowych przekracza jego kompetencje.

(por. pkt 76)

(por. pkt 51, 52, 55, 61, 70, 71)

3. O ile jest prawdą, że znajdujący się w art. 230 akapit czwarty WE wymóg,

aby decyzja dotyczyła danej osoby indywidualnie, należy interpretować w świetle zasady skutecznej ochrony sądowej, przy uwzględnieniu różnych okoliczności, które mogą zindywidualizować stronę skarżącą, o tyle wykładnia taka nie może doprowadzić do wykluczenia zastosowania omawianego

wymogu, wyraźnie przewidzianego w traktacie, gdyż wykraczałoby to poza granice kompetencji przyznane na jego podstawie sądom wspólnotowym.

(por. pkt 77)